

## Arrest

nr. 263 230 van 28 oktober 2021  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR  
Place de la Station 9  
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. RICHIR en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1990.

De verzoekende partij verklaart het Rijk op 29 juli 2019 binnengekomen te zijn. Op 24 september 2019 meldt de verzoekende partij zich aan en dient dan op 27 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 24 februari 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 15 april 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*"A. Feitenrelaas*

*U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben en u bent geboren te Barbosa (dep. Antioquia). In Barbosa en ook in Caracoli (dep. Antioquia) groeide u op en hebt u de middelbare school afgemaakt. U heeft één broer en één zus. Verder heeft u één dochter (°2012) uit een vorige relatie.*

*In het verleden kreeg u het aan de stok met twee politieagenten in Caracoli. Na een politiecontrole op de openbare weg, diende u naar het commissariaat te gaan. Wanneer u het gebouw verliet, sloeg een agent u op het hoofd met zijn geweer, waarop u uzelf verdedigde en met deze persoon begon te vechten. Nadien werd u in een ruimte geplaatst. U werd daar nogmaals geslagen en men zei u dat u geen aangifte mocht indienen. Uiteindelijk waren het twee agenten die klacht tegen u neerlegden. Daarna volgde een gerechtelijk proces en kwam u ervan af met een schadevergoeding. U herinnert zich niet meer in welk jaar dit alles gebeurde.*

*Sinds 2010 was u aan de slag als chauffeur bij een busbedrijf. U woonde toen bij een tante in Bello (dep. Antioquia), een voorstad van Medellín. Op een dag in december 2010 ging u na het afronden van uw shift naar de hoofdzetel om uw opbrengst van die dag te gaan indienen. Onderweg naar daar werd u onderschept door een jongeman op een motorfiets. Hij stapte af en beroofde u van uw geld en de metrotickets die u bijhad. Hoewel hij u ook bedreigde en zei dat u niet naar zijn gezicht mocht kijken, kon u op het einde toch zijn nummerplaat aflezen. Nadien ging u samen met een behulpzame collega naar het politiecmissariaat om aangifte te doen van voorgaande diefstal. Diezelfde dag, eenmaal jullie terug bij het transportbedrijf waren, merkte u dat er recht tegenover de hoofdzetel een verkeersongeval had plaatsgevonden. Onder de twee (nog levende) slachtoffers herkende u één kerel; dat bleek namelijk degene te zijn die u eerder die dag had bestolen. Uit angst verwittigde u bij het binnengaan van het bedrijf de bewakers, die op hun beurt de politie belden. Vervolgens kwam de politie ter plekke. Zij arresteerden de twee kerels en namen tegelijkertijd u mee naar het parket om daar een verklaring af te leggen. Onderweg naar daar zat u samen met de twee gevangenen in dezelfde politiecombi; u zat vooraan en zij zaten achteraan in het ruim. Via een venstertje bespuwden zij u, scholden zij u uit en bedreigden zij u (i.e. dat ze u zouden vermoorden en dat ze uw woonplaats kenden). Eens aangekomen bij het parket, legde u uiteindelijk een tweede klacht neer. De beampte wist u te vertellen dat de twee kerels bij de groepering Los Triana behoorden en maande u aan voorzichtig te zijn.*

*Ten gevolge van die waarschuwing verhuisde u naar Puerto Berrio (dep. Antioquia) en ging u inwonen bij uw zus. Gezien het u niet zo goed lukte om daar werk te vinden, keerde u na 9 maanden terug naar de omgeving van de stad. U vestigde zich in Girardota (dep. Antioquia) en vond er op 13 mei 2012 een job bij een busbedrijf.*

*Op 25 februari 2013 werd u opgebeld door uw moeder. Zij wist u te vertellen dat uw tante eerder die dag bezoek had gekregen van twee personen, die zichzelf identificeerden als rechercheurs van de CTI (i.e. criminele onderzoekspolitie in Colombia). Zij vernoemden uw naam en zeiden uw tante dat u vluchtmisdrijf had gepleegd en dat u zich moest gaan aanbieden op het parket. Er liep volgens hen een aanhoudingsbevel tegen u. Nadat u dit alles vernam via uw moeder, begaf u zich zoals gevraagd naar het parket, maar na een opzoeking in de databank zei men daar dat u helemaal geen problemen had gekend en dus ook niet gezocht werd. U bent er dan ook zeker van dat de voorgaande personen aan de deur van uw tante erop uit waren om u te vermoorden. Er werd bij het parket ook een verhoor van u afgenomen, waarin u nog eens de problemen met de twee kerels uit 2010 uiteenzette. De beampte reageerde dat de personen in kwestie waren vrijgelaten uit de gevangenis en dat het problematisch was dat zij uw tantes adres kenden. Zij spoorde u daarom aan om te vluchten.*

*U vestigde zich opnieuw bij uw zus in Puerto Berrio, maar bleef daar niet lang omdat u recentelijk een dochter had gekregen en het daarom des te belangrijker was dat u over een inkomen beschikte.*

*Daarom verhuisde u terug naar Bello en ging u in de periode 2014-2015 bij een busfirma werken. Op 2 februari 2015 werd uw tante opnieuw opgezocht door dezelfde twee personen die zich twee jaar eerder voordeden als parketambtenaren. Deze keer zeiden ze tegen uw tante dat u hen nog geld verschuldigd was en dat, als u niet betaalde, zij u zouden vermoorden. Uw tante antwoordde dat zij u eigenlijk niet kende.*

*Omwille van het voorgaande nam u ontslag en verhuisde u naar Envigado (dep. Antioquia), een andere voorstad van Medellín. Ook daar werkte u bij een busbedrijf, gedurende 3 maanden. In die periode daarna overleed uw vader aan de gevolgen van een hartaanval. U woonde toen een tijdje bij uw moeder in Caracoli en ging er aan het werk in haar restaurant. Vervolgens verhuisde u samen met uw toenmalige partner en uw dochter naar Bello. U begon er opnieuw te werken bij de busfirma waar u in*

2010 begonnen was, maar deze keer reed u op andere routes dan voorheen. Uw relatie verkeerde op dat moment in een kritieke fase door alle problemen waarin u verzeild was geraakt.

Op 9 februari 2018 reisde u naar Panama, waar uw zus woonde. U had het plan aangevat om daar werk te zoeken, maar dit mislukte, waardoor u realiseerde dat het daar niet functioneerde voor u.

Daarom keerde u op 8 april 2018 terug naar Colombia en ging u zich opnieuw in Bello vestigen. Met de financiële steun van uw zus stampte u uw eigen handeltje (verkoop van kledij en sportschoenen) uit de grond. In oktober 2018 kocht u een auto aan waarmee u uw waren ging verkopen op het platteland.

Op 27 november 2018 kwam u terug thuis na een weekend kleding verkocht te hebben in Puerto Berrio. Bij aankomst merkte u dat uw volledige appartement leeg was. Een buurman vertelde u toen dat er jongeren waren die uw appartement hadden leeggemaakt en dat zij eigenlijk niet de bedoeling hadden om te stelen, maar om u te vermoorden. Hij spoorde u eveneens aan om daar weg te gaan. U gaat ervan uit dat de daders in kwestie uw belagers van de groep Los Triana zijn. Vervolgens diende u klacht in bij het parket en hoewel u de informatie van uw buurman erbij vermeldde, werd uw aangifte bestempeld onder het trefwoord 'diefstal' en niet onder 'bedreigingen'. Desondanks raadde ook de parketmedewerker aan om te vluchten.

U ging zich vervolgens vestigen in uw geboorteplaats Barbosa in een huis van uw overleden vader, en u ging daar nogmaals aan de slag als chauffeur bij een busfirma. In die periode hoorde u van uw nicht dat zij plannen had om op vakantie te gaan naar België en hier uw tante te bezoeken. U contacteerde toen deze tante om te vragen of u ook mocht overkomen en of u hier een tijdje kon onderduiken, waarmee zij akkoord ging. Met behulp van een lening die uw moeder aanging, kocht u vervolgens vliegtickets aan en reisde u op 28 juli 2019 via Panama en Nederland naar België, waar u 's anderendaags aankwam.

Op 24 september 2019 meldde u zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Sinds uw komst naar België ontving uw moeder één dreigtelefoontje van de paramilitairen van de Golfclan. Zij is eigenares van een restaurant en werd in die oproep afgeperst. Uw moeder deed aangifte van het telefoontje en sindsdien hebben de paramilitairen haar niet meer opgebeld.

In het geval van een terugkeer naar Colombia vreest u te worden vermoord door de groepering Los Triana. U vreest er eveneens het slachtoffer te worden van het algemene geweld en de onveiligheid in het land.

Ter staving van uw asielaanvraag diende u de volgende documenten in: een kopie van uw paspoort (origineel gezien), een kopie van uw Colombiaanse identiteitskaart (origineel gezien) en twee afgedrukte krantenartikelen.

**B. Motivering**

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient er te worden opgemerkt dat uw asielmotieven geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter van gemeenrechtelijke aard zijn. U verklaart niet terug te kunnen keren naar Colombia omdat u vreest te worden gedood door de criminele bende Los Triana, dit omdat u hen zou hebben aangegeven bij de politie nadat u door hen bestolen werd (CGVS, p.10-13, 23). Deze problemen situeren zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en hebben bijgevolg geen betrekking op de criteria van de Vluchtelingenconventie. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, a) of b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Colombia. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de door u ingeroepen problemen met de bende Los Triana.

Om te beginnen moet worden vastgesteld dat u geen enkel document indiende ter ondersteuning van enkele kernelementen van uw relaas. In het bijzonder gaat dit om de verschillende aangiftes die u zou hebben gedaan bij de Colombiaanse ordediensten (i.e. tweemaal in 2010 en eenmaal in 2018) en het bezoekje dat u bracht aan de CTI of onderzoekspolitie in 2013. Wat betreft uw werkzaamheden bij de verscheidene busfirma's, alsook het bestaan uw eigen zaak, legde u evenmin enig document neer. Nochtans zijn dit allemaal uiterst relevante documenten om de door u afgelegde verklaringen te

ondersteunen én is het bovendien niet onredelijk te verwachten dat u van dergelijke stukken in het bezit zou moeten zijn. U werd er doorheen de asielprocedure verschillende keren op gewezen dat u alle mogelijke overtuigingsstukken ter staving van uw asielmotieven dient voor te leggen (zie DVZ-verklaring rubriek 'documenten' en CGVS-oproepingsbrief in administratief dossier) én er werd u op het persoonlijk onderhoud tweemaal letterlijk gevraagd om nog documenten omtrent uw werk en de verschillende aangiftes alsnog over te maken aan de asielinstanties (CGVS, p.4, 6). En hoewel er u voldoende tijd gegeven werd daarvoor en u bovendien zelf aangaf dat u de gevraagde documenten allemaal in uw mailbox heeft staan (CGVS, p.4, 6), heeft het CGVS tot op heden niets meer mogen ontvangen van uwentwege. Het feit dat u verzaakt om de hierboven opgesomde documenten in te dienen, houdt reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot uw geloofwaardigheid. Het CGVS moet het dan ook enkel stellen met uw verklaringen, die allesbehalve overtuigend overkomen.

Uw problemen zouden allemaal ontsprongen zijn aan een diefstal, een arrestatie en twee aangiftes, gebeurtenissen die u situeerde op een welbepaalde dag in december 2010. Verder gepeild naar de datum van deze incidenten, kwam u ertoe dat deze zo'n 15 à 20 dagen voor Kerstmis plaatsvonden (CGVS, p.10-11, 14). Op uw eerste onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter tweemaal dat deze pas in 2011 plaatsvonden (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Dat u dus niet met enige consistentie kunt zeggen of deze diefstal en de daarmee verbonden feiten dan wel voor of na de eindejaarsfeesten gebeurden, is opmerkelijk, gezien deze volgens u een niet geringe impact op uw leven hadden. Zo moest u beweerdelijk verhuizen en stopte u uw werkzaamheden bij het transportbedrijf (CGVS, p.5-6, 11). Over die verhuis bent u trouwens ook niet eenduidig doorheen uw asielverklaringen. Zo gaf u tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat u onmiddellijk na de diefstal, de arrestatie en de aangiftes zich in Puerto Berrio ging vestigen (CGVS, p.5, 11), terwijl u hier bij de DVZ geen melding van maakte (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Daar liet u uitschijnen dat u in Bello bleef wonen na voorgaande incidenten (i.e. "in een ander huis") en dat u pas naar Puerto Berrio ging nadat uw belagers uw tante hadden bezocht (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; zie ook supra). En toen er bij de DVZ op een ander moment specifiek gepeild werd naar uw woonplaatsen, verklaarde u dan opvallend genoeg weer dat u vanaf 2008 tot aan uw vertrek naar België in Bello bent blijven wonen, hetgeen geenszins overeenkomt met uw asielrelaas op het CGVS (Verklaring DVZ, vraag 10). Verdere tegenstrijdigheden werden vastgesteld betreffende de vermeende diefstal. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u de nummerplaat van uw belager niet kon lezen omdat hij u dwong met uw rug naar u te staan (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het CGVS beweerde u dan weer dat u de nummerplaat net wel kon lezen, omdat u zich had omgedraaid (CGVS, p.10). Het is merkwaardig dat u zich over zulke zaken tegensprekt, aangezien u naar eigen zeggen aangifte deed voor diefstal en u aldus zeer goed zou moeten weten of u al dan niet een nummerplaat had herkend. Dit zou immers een belangrijk aanknopingspunt zijn in het geval van een politieonderzoek. Merkwaardig is eveneens dat u in dit verband duidelijk stelt dat uw belager u dwong om met uw rug naar hem te staan en u niet mocht omkijken opdat u zijn gezicht niet zou zien, maar dat u deze persoon dan later wel lukraak weet te herkennen op straat (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS, p.10-11). Het ene valt nu niet echt met het andere in verband te brengen. Wat er ook van zij, voorgaande inconsistente verklaringen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u opgeworpen feiten uit 2010.

De verdere gebeurtenissen waarvan u melding maakte, kunnen ook geenszins overtuigen. Daar waar u aanhaalt dat uw tante op 25 februari 2013 bezoek kreeg van uw belagers (CGVS, p.11), moet in eerste instantie worden opgemerkt dat u dit in wezen niet kunt hardmaken. U verklaarde namelijk dat dit personen waren die zich identificeerden als leden van de CTI of criminele onderzoekspolitie (CGVS, p.14). Wanneer het CGVS u vroeg hoe u dan wist dat het om personen van dezelfde groepering als voorheen ging, verklaarde u onder andere dat u met niemand anders problemen had gekend, buiten de jongeren van die bende (CGVS, p.15). In werkelijkheid bent u dus niet zeker of haar bezoekers behoorden tot de bende Los Triana en baseert u zich, met andere woorden, louter op een veronderstelling. Dat u nadien naar de CTI zou gegaan zijn en men u daar vertelde dat u helemaal niet gezocht werd (CGVS, p.15), is overigens een blote bewering daar u geen enkele documentatie voorlegt omtrent uw verschillende bezoeken aan de autoriteiten (zie supra). Los daarvan is de gang van zaken waarnaar u verwijst bijzonder onwaarschijnlijk. Indien er al werkelijk leden van Los Triana werden opgepakt ten gevolge van uw aangifte, mag het verbazen dat deze bende een hele periode niets van zich laat horen om vervolgens 2 jaar en 2 maanden later uw tante te gaan aanklampen, dit alles met de bedoeling om u te vermoorden (CGVS, p.17). Indien het CGVS afgaat op uw laatste, gewijzigde verklaring omtrent uw woonplaatsen (zie supra), is het op zijn minst vreemd dat u geen noemenswaardige problemen met Los Triana hebt gekend toen u in Puerto Berrio en Girardota woonde. Logischerwijze kan verwacht worden dat, mocht deze bende er werkelijk op gebrand zijn u te vermoorden en daarvoor zelfs uw tante weet te lokaliseren, zij dan ook het adres van uw zus in Puerto Berrio zouden overwegen, dat eveneens in dezelfde provincie Antioquia, gelegen is. Uw

daaropvolgende woonplaats, Girardota, ligt zelfs maar op 16 kilometer van Bello én u werkte er in het openbaar als buschauffeur (CGVS, p.11), waardoor het nog minder aan te nemen valt dat Los Triana u daar niet zou hebben onderschept. Zo verklaarde u dat alles daar "normaal" was (CGVS, p.11). Daarenboven kan niet worden ingezien waarom uw belagers zich bij uw tante zouden voordoen als politieambtenaren en waarom zij aan haar zouden zeggen dat u naar het parket moest gaan (CGVS, p.11). Hieruit zouden zij immers geen voordeel putten en, integendeel, er net voor zorgen dat de autoriteiten hen opnieuw op de hielen kwamen te zitten. Dit houdt geen enkele steek.

In het licht van het voorgaande kan ook uw verdere verklaring, als zou deze bende daarna opnieuw 2 jaar niets van zich laten horen om dan plotseling weer te gaan aankloppen bij diezelfde tante op 2 februari 2015 (CGVS, p.12, 15), geenszins worden gevolgd. Het valt namelijk niet aan te nemen dat een criminele groepering op zo'n grillige en weinig doortastende manier te werk zou gaan. Er moet worden benadrukt dat u gedurende deze 2 jaar bij uw zus in Puerto Berrio woonde, een vrij voor de hand liggende plaats, alsook in Bello zelf in 2014-2015, waar u opnieuw als buschauffeur aan het werk ging en aldus regelmatig in het openbaar verscheen (CGVS, p.5-6, 12). Mocht de bende Los Triana effectief naar u op zoek zijn, hadden zij u dus met gemak kunnen lokaliseren tijdens deze lange periode. Overigens raakt het kant nog wel dat uw belagers op dat moment opeens geld van u zouden eisen ten overstaan van uw tante, aangezien nergens uit uw verklaringen blijkt dat u ooit geld verschuldigd was aan de bendeleden van Los Triana (CGVS, p.12, 15).

Dat deze groepering dan nog eens 2 jaar en 10 maanden geen enkel teken van leven geeft om vervolgens uw appartement te gaan leegroven (CGVS, p.12), is werkelijk te vergezocht voor woorden en kan evenmin overtuigen. Indien u al effectief werd gevisieerd door Los Triana, moet het opnieuw geen titanenwerk voor hen geweest zijn om u eens te kunnen vatten. Volgens uw verklaringen woonde u op dat moment reeds ettelijke maanden terug in Bello (CGVS, p.12). Meegaand in de draad van uw relaas zou de groepering dan ook uw adres hebben achterhaald. Men moge verwachten dat, als zij u werkelijk wilden treffen, zij deze operatie ietwat beter zouden plannen, en dat zij niet naar uw appartement zouden gaan tijdens een weekend waarin u zich niet thuis bevond (CGVS, p.12). Bovendien maakt u ook geen enkele melding van enige confrontatie met deze bende toen u dan uw appartement leeg zou hebben aangetroffen. Nochtans zou men naar alle logica kunnen verwachten dat, indien uw belagers van Los Triana werkelijk al jaren naar u op zoek waren en dan eindelijk uw woonplaats hadden gelokaliseerd, zij zouden wachten tot u thuiskomt om u dan bijvoorbeeld in een hinderlaag te lokken. Dat er ook toen gewoon niets gebeurde, lijkt maar moeilijk te geloven. Daarenboven oogt het ook zeer onwaarschijnlijk dat uw belagers tegen uw buurman zouden hebben gezegd dat zij naar u op zoek waren, gezien dit uiterst contraproductief zou zijn voor hen (CGVS, p.18-19). Door uw buurman te waarschuwen, zouden zij immers het risico nemen dat u het hazenpad zou kiezen en zouden zij u desgevallend al zeker niet meer kunnen vinden.

Niet alleen de gebeurtenissen die u inroept, maar ook uw persoonlijke reactie daarop is allesbehalve overtuigend te noemen. Eerder werd reeds geargumenteed dat het weinig geloofwaardig overkomt dat u geen enkele rechtstreekse confrontatie hebt gekend met Los Triana in de hele periode na de vermeende diefstal tot aan uw vlucht naar België, ondanks het gegeven dat u voor het grootste deel in Antioquia en zelfs in de contreien van Bello woonde en uw belagers u dus vrij gemakkelijk hadden kunnen lokaliseren. Hierbij aansluitend is het ook hoogst eigenaardig dat u er in deze hele tijdsperiode zelf voor koos om in de buurt van Bello te blijven wonen. Dit gedrag is niet in overeenstemming te brengen met uw beweerde vrees om door uw belagers te worden vermoord (CGVS, p.23). Wat uw verblijf in Panama betreft, moet worden opgemerkt dat, los van de vele ongeloofwaardigheden in uw relaas, niets erop wijst dat u daarheen gereisd bent om aan uw vermeende problemen te ontkomen. U diende daar immers geen asielaanvraag in en bovendien bent u na twee maanden teruggevoerd naar Colombia, waar u zich in Bello ging vestigen en opnieuw bij het busbedrijf ging werken waar u in 2010 aan de slag ging (CGVS, p.9, 12). Mocht u daadwerkelijk op dat moment gevreesd hebben dat een criminele bende u daar zou doden, dan zou u nooit naar Bello teruggekeerd zijn en zou u al zeker niet bij dezelfde firma gaan werken waar al uw vermeende moeilijkheden ontsprongen waren. Dit slaat werkelijk nergens op.

Voorts kan nog worden aangestipt dat u na de beweerde inbraak in uw appartement op 27 november 2018 nog tot 28 juli 2019 in Colombia gebleven bent, meer bepaald in Barbosa (opnieuw een gemeente in dezelfde regio Antioquia) waar u ook weer als buschauffeur aan de slag ging (CGVS, p.12-13). Men moge ervan uitgaan dat, indien u toen werkelijk vreesde te worden gedood door een criminele bende in uw land van herkomst (CGVS, p.23), u allicht geen 8 maanden zou wachten alvorens het land te verlaten, temeer daar u op dat moment reeds in het bezit was van een internationaal paspoort (zie groene map administratief dossier). Dit wijst er nogmaals op dat u zich wel degelijk in een veilige situatie moet hebben bevonden in Colombia. Per slot van rekening zijn er dagelijkse vluchten vanuit Colombia naar Europa en bovendien bevond u zich financieel gezien niet in een al te penibele situatie. Zo kon u investeren in uw eigen bedrijf én was het klaarblijkelijk mogelijk voor u om luxegoederen als een Xbox

en een horloge van 2000 euro aan te schaffen (CGVS, p.6-7, 19). Dat u ondanks dit alles niet meteen een eerstdaagse vlucht uit het land nam, maar wel bij een busfirma ging werken en pas na ettelijke maanden uw moeder een lening liet aangaan om uw vliegticket te betalen, is absoluut niet geloofwaardig (CGVS, p.13).

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat uw verklaring als zou uw moeder, die in Colombia een restaurant uitbaat, een afperstelefoontje hebben ontvangen geen aanleiding vormt om in uw hoofdte internationale bescherming toe te kennen (CGVS, p.8, 20). Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat dit telefoontje verband houdt met uw individuele situatie; overigens verklaarde u zelf dat zij aangifte deed van deze feiten en dat zij nadien geen telefoontjes meer ontving (CGVS, p.20).

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u verklaart te hebben gekend met de criminele bende Los Triana ten gevolge van een diefstal in 2010.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw paspoort en identiteitskaart bevestigen uw nationaliteit, identiteit, herkomst en reisweg. Dit zijn zaken die niet ter discussie staan in onderhavige beslissing. De uitgeprinte krantenartikelen beschrijven louter een algemene situatie in uw land van herkomst (i.e. Los Triana en de andere bendes in Bello) en vermogen dus niet uw individuele vrees voor vervolging en/of ernstige schade aan te tonen.

Wat betreft uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, die u op 5 maart 2021 ter kennis bracht (zie administratief dossier), stelt het CGVS vast dat dit louter enkele verduidelijkingen zijn over de exacte verwantschap tussen u en uw familieleden en de werkzaamheden van uw broer. Zo stelt u dat uw broer geen houtbewerker is, maar dat hij in de mijnbouw werkt (CGVS, p.8), dat waar u tweemaal naar uw nichten verwijst, u bedoelt dat zij de dochters zijn van ooms/tantes en geen kinderen van uw broers/zussen (CGVS, p.8, 13) en, tot slot, dat de tante naar wie u verwees eigenlijk een achternicht van u is (CGVS, p.13). Deze opmerkingen hebben echter geen betrekking op bovenstaande argumentatie, waardoor zij daar dan ook geen ander licht kunnen op werpen.

In de mate dat u de onveilige situatie en het algemene geweld in Colombia inroept (CGVS, p.23), wenst het CGVS te verwijzen naar de volgende paragrafen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_veiligheidssituatie\\_colombia\\_20191113.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf) en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op [https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_colombia\\_veiligheidssituatie\\_20200727.pdf](https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf) blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

#### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## 2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van

15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2. De verzoekende partij betoogt dat op basis van de bijgebrachte documenten niet kan worden betwist dat zij als buschauffeur werkte op het ogenblik van de feiten en dat zij een klacht ingediend heeft. Met betrekking tot de tegenstrijdigheden stelt de verzoekende partij dat zij geen andere rechtvaardiging kan geven dan dat ze een menselijke fout begaan heeft. De verzoekende partij erkent dat het oude feiten betreft en dat ze zich niet alle details kan herinneren.

Vervolgens voegt de verzoekende partij in bijlage een hele reeks documenten toe om aan te tonen dat er bendes actief zijn in haar regio van herkomst waardoor de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst onzeker is. De verzoekende partij betoogt dat uit de bijgebrachte informatie blijkt dat Antioquia één van de gevaarlijkste regio's in Colombia is, dat er een toename van het geweld is en de politie geen enkele bescherming kan bieden. Voorts betoogt de verzoekende partij dat buschauffeurs een bijzonder doelwit vormen voor afpersing. Om dit te staven brengt de verzoekende partij ook nog een document bij in bijlage.

Tot slot stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij alle elementen afzonderlijk heeft beoordeeld, zonder een algemeen overzicht van de situatie te hebben gemaakt en dit is in strijd met de richtlijnen van de Proceduregids van het UNHCR.

2.3. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe:

- persartikel Gardaworld van 26 juli 2018: "Colombia: Gang violence continues to rise in Medellin"
- persartikel van telesur Hd van 28 augustus 2020, "Colombia: new massacre in Antioquia leaves 3 young people dead"
- persbericht van 13 oktober 2020, "IACHR expresses concern over increase in violence in Colombia in territories where illegal armed groups are operating."
- Wola, "action required to stop massacres and violence in Colombia", 23 september 2020
- C. DOYLE, "perceptions and realities of Violence in Medellin, Colombia", international journal for crime, justice and social democracy, 2019, 149-166.
- persartikel Colombia reports, Crime and security in Medellin, 9 maart 2021
- La dirección de gestión humana, 12 de febrero de 2015
- Fiscalía
- El departamento de gestión humana, 25 de febrero de 2021
- A quien pueda interesar, 27 de febrero de 2021
- La sociedad transportadora Medellin, enligado Sabeneta « sotrames S.A. », 25 de febrero de 2021

3. De verwerende partij maakt op 13 september 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar de COI Focus "*Colombia: veiligheidssituatie*" van 2 augustus 2021.

4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

## 5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. De redenen waarom de verzoekende partij niet kan terugkeren naar Colombia houden verband met een diefstal die in december 2010 plaatsgevonden heeft, het gegeven dat de verzoekende partij aangifte gedaan heeft en dat de dader gearresteerd werd. De dader behoorde tot de groepering Los Triana. Na hun vrijlating zouden deze personen de verzoekende partij bedreigd hebben in 2013 en 2015. De verzoekende partij zou niet rechtstreeks bedreigd geweest zijn, maar haar tante zou aangesproken zijn. In november 2018 werd de verzoekende partij slachtoffer van een diefstal. De verzoekende partij meent dat het wederom leden van de groep Los Triana waren. Ook van deze diefstal heeft de verzoekende partij klacht neergelegd.

Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

5.2. De verzoekende partij legt haar paspoort, alsook haar identiteitskaart neer. Deze documenten hebben betrekking op identiteitsgegevens die *in casu* niet betwist worden.

Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij ook vijf documenten in het Spaans toe. Met betrekking tot deze stukken dient te worden vastgesteld dat ze niet zijn voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor deze stukken dan ook niet in overweging worden genomen.

5.3. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

5.4. De verzoekende partij dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging.

In bestreden beslissing wordt gesteld dat de door de verzoekende partij beschreven moeilijkheden en vluchtmotieven, meer bepaald de diefstal in december 2010, de klacht, de arrestatie en de daaruit volgende problemen, geen verband houden met één van de voormelde criteria en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als ‘vervolging’ in de zin van het Verdrag van Genève. In het verzoekschrift ontwikkelt de verzoekende partij geen argumenten die een ander licht kunnen werpen op de voormelde pertinente en terechte besluitvorming.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

## 6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

### 6.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*

*§ 2 Ernstige schade bestaat uit:*

*a) doodstraf of executie; of,*

*b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*

*c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

6.3.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Toen het zich uitsprak over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) dat “(d)e (...) termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

In hetzelfde arrest geeft het HvJ aan dat “(h)et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht (...) deel uit(maakt) van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.” (Ibid., § 28). Uit een later arrest van het HvJ vloeit echter voort dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het HvJ:

*“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet*

dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkerwijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

Het HvJ hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU "moet voortvloeien uit de gedragingen van derden" of nog dat "de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen" door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, § 33 en § 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld". De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben "op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

6.3.2. Na lezing van het administratief dossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij, dat er geen geloof kan gehecht worden aan de voorgehouden problemen van de verzoekende partij met de bende Los Triana. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat:

"Uw problemen zouden allemaal ontsprongen zijn aan een diefstal, een arrestatie en twee aangiftes, gebeurtenissen die u situeerde op een welbepaalde dag in december 2010. Verder gepeild naar de datum van deze incidenten, kwam u ertoe dat deze zo'n 15 à 20 dagen voor Kerstmis plaatsvonden (CGVS, p.10-11, 14). Op uw eerste onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter tweemaal dat deze pas in 2011 plaatsvonden (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Dat u dus niet met enige consistentie kunt zeggen of deze diefstal en de daarmee verbonden feiten dan wel voor of na de eindejaarsfeesten gebeurden, is opmerkelijk, gezien deze volgens u een niet geringe impact op uw leven hadden. Zo moest u beweerdelijk verhuizen en stopte u uw werkzaamheden bij het transportbedrijf (CGVS, p.5-6, 11). Over die verhuis bent u trouwens ook niet eenduidig doorheen uw asielverklaringen. Zo gaf u tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat u onmiddellijk na de diefstal, de arrestatie en de aangiftes zich in Puerto Berrio ging vestigen (CGVS, p.5, 11), terwijl u hier bij de DVZ geen melding van maakte (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Daar liet u uitschijnen dat u in Bello bleef wonen na voorgaande incidenten (i.e. "in een ander huis") en dat u pas naar Puerto Berrio ging nadat uw belagers uw tante hadden bezocht (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; zie ook supra). En toen er bij de DVZ op een ander moment specifiek gepeild werd naar uw woonplaatsen, verklaarde u dan opvallend genoeg weer dat u vanaf 2008 tot aan uw vertrek naar België in Bello bent blijven wonen, hetgeen geenszins overeenkomt met uw asielrelaas op het CGVS (Verklaring DVZ, vraag 10). Verdere tegenstrijdigheden werden vastgesteld betreffende de vermeende diefstal. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u de nummerplaat van uw belager niet kon lezen omdat hij u dwong met uw rug naar u te staan (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het CGVS beweerde u dan weer dat u de nummerplaat net wel kon lezen, omdat u zich had omgedraaid (CGVS, p.10). Het is merkwaardig dat u zich over zulke zaken tegensprekt, aangezien u naar eigen zeggen aangifte deed voor diefstal en u aldus zeer goed zou moeten weten of u al dan niet een nummerplaat had herkend. Dit zou immers een belangrijk aanknopingspunt zijn in het geval van een politieonderzoek. Merkwaardig is eveneens dat u in dit verband duidelijk stelt dat uw belager u dwong om met uw rug naar hem te staan en u niet mocht omkijken opdat u zijn gezicht niet zou zien, maar dat u deze persoon dan later wel lukraak weet te herkennen op straat (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS, p.10-11). Het ene valt nu niet echt met het andere in verband te brengen. Wat er ook van zij, voorgaande inconsistente verklaringen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u opgeworpen feiten uit 2010.

De verdere gebeurtenissen waarvan u melding maakte, kunnen ook geenszins overtuigen. Daar waar u aanhaalt dat uw tante op 25 februari 2013 bezoek kreeg van uw belagers (CGVS, p.11), moet in eerste instantie worden opgemerkt dat u dit in wezen niet kunt hardmaken. U verklaarde namelijk dat dit personen waren die zich identificeerden als leden van de CTI of criminele onderzoekspolitie (CGVS, p.14). Wanneer het CGVS u vroeg hoe u dan wist dat het om personen van dezelfde groepering als

voorheen ging, verklaarde u onder andere dat u met niemand anders problemen had gekend, buiten de jongeren van die bende (CGVS, p.15). In werkelijkheid bent u dus niet zeker of haar bezoekers behoorden tot de bende Los Triana en baseert u zich, met andere woorden, louter op een veronderstelling. Dat u nadien naar de CTI zou gegaan zijn en men u daar vertelde dat u helemaal niet gezocht werd (CGVS, p.15), is overigens een blote bewering daar u geen enkele documentatie voorlegt omtrent uw verschillende bezoeken aan de autoriteiten (zie supra). Los daarvan is de gang van zaken waarnaar u verwijst bijzonder onwaarschijnlijk. Indien er al werkelijk leden van Los Triana werden opgepakt ten gevolge van uw aangifte, mag het verbazen dat deze bende een hele periode niets van zich laat horen om vervolgens 2 jaar en 2 maanden later uw tante te gaan aanklappen, dit alles met de bedoeling om u te vermoorden (CGVS, p.17). Indien het CGVS afgaat op uw laatste, gewijzigde verklaring omtrent uw woonplaatsen (zie supra), is het op zijn minst vreemd dat u geen noemenswaardige problemen met Los Triana hebt gekend toen u in Puerto Berrio en Girardota woonde. Logischerwijze kan verwacht worden dat, mocht deze bende er werkelijk op gebrand zijn u te vermoorden en daarvoor zelfs uw tante weet te lokaliseren, zij dan ook het adres van uw zus in Puerto Berrio zouden overwegen, dat eveneens in dezelfde provincie Antioquia, gelegen is. Uw daaropvolgende woonplaats, Girardota, ligt zelfs maar op 16 kilometer van Bello én u werkte er in het openbaar als buschauffeur (CGVS, p.11), waardoor het nog minder aan te nemen valt dat Los Triana u daar niet zou hebben onderschept. Zo verklaarde u dat alles daar "normaal" was (CGVS, p.11). Daarenboven kan niet worden ingezien waarom uw belagers zich bij uw tante zouden voordoen als politieambtenaren en waarom zij aan haar zouden zeggen dat u naar het parket moest gaan (CGVS, p.11). Hieruit zouden zij immers geen voordeel putten en, integendeel, er net voor zorgen dat de autoriteiten hen opnieuw op de hielen kwamen te zitten. Dit houdt geen enkele steek.

In het licht van het voorgaande kan ook uw verdere verklaring, als zou deze bende daarna opnieuw 2 jaar niets van zich laten horen om dan plotseling weer te gaan aankloppen bij diezelfde tante op 2 februari 2015 (CGVS, p.12, 15), geenszins worden gevolgd. Het valt namelijk niet aan te nemen dat een criminele groepering op zo'n grillige en weinig doortastende manier te werk zou gaan. Er moet worden benadrukt dat u gedurende deze 2 jaar bij uw zus in Puerto Berrio woonde, een vrij voor de hand liggende plaats, alsook in Bello zelf in 2014-2015, waar u opnieuw als buschauffeur aan het werk ging en aldus regelmatig in het openbaar verscheen (CGVS, p.5-6, 12). Mocht de bende Los Triana effectief naar u op zoek zijn, hadden zij u dus met gemak kunnen lokaliseren tijdens deze lange periode. Overigens raakt het kant nog wel dat uw belagers op dat moment opeens geld van u zouden eisen ten overstaan van uw tante, aangezien nergens uit uw verklaringen blijkt dat u ooit geld verschuldigd was aan de bendeleden van Los Triana (CGVS, p.12, 15).

Dat deze groepering dan nog eens 2 jaar en 10 maanden geen enkel teken van leven geeft om vervolgens uw appartement te gaan leegroven (CGVS, p.12), is werkelijk te vergezocht voor woorden en kan evenmin overtuigen. Indien u al effectief werd gevisieerd door Los Triana, moet het opnieuw geen titanenwerk voor hen geweest zijn om u eens te kunnen vatten. Volgens uw verklaringen woonde u op dat moment reeds ettelijke maanden terug in Bello (CGVS, p.12). Meegaand in de draad van uw relaas zou de groepering dan ook uw adres hebben achterhaald. Men moge verwachten dat, als zij u werkelijk wilden treffen, zij deze operatie ietwat beter zouden plannen, en dat zij niet naar uw appartement zouden gaan tijdens een weekend waarin u zich niet thuis bevond (CGVS, p.12). Bovendien maakt u ook geen enkele melding van enige confrontatie met deze bende toen u dan uw appartement leeg zou hebben aangetroffen. Nochtans zou men naar alle logica kunnen verwachten dat, indien uw belagers van Los Triana werkelijk al jaren naar u op zoek waren en dan eindelijk uw woonplaats hadden gelokaliseerd, zij zouden wachten tot u thuiskomt om u dan bijvoorbeeld in een hinderlaag te lokken. Dat er ook toen gewoon niets gebeurde, lijkt maar moeilijk te geloven. Daarenboven oogt het ook zeer onwaarschijnlijk dat uw belagers tegen uw buurman zouden hebben gezegd dat zij naar u op zoek waren, gezien dit uiterst contraproductief zou zijn voor hen (CGVS, p.18-19). Door uw buurman te waarschuwen, zouden zij immers het risico nemen dat u het hazenpad zou kiezen en zouden zij u desgevallend al zeker niet meer kunnen vinden.

Niet alleen de gebeurtenissen die u inroept, maar ook uw persoonlijke reactie daarop is allesbehalve overtuigend te noemen. Eerder werd reeds geargumenteed dat het weinig geloofwaardig overkomt dat u geen enkele rechtstreekse confrontatie hebt gekend met Los Triana in de hele periode na de vermeende diefstal tot aan uw vlucht naar België, ondanks het gegeven dat u voor het grootste deel in Antioquia en zelfs in de contreien van Bello woonde en uw belagers u dus vrij gemakkelijk hadden kunnen lokaliseren. Hierbij aansluitend is het ook hoogst eigenaardig dat u er in deze hele tijdsperiode zelf voor koos om in de buurt van Bello te blijven wonen. Dit gedrag is niet in overeenstemming te brengen met uw beweerde vrees om door uw belagers te worden vermoord (CGVS, p.23). Wat uw verblijf in Panama betreft, moet worden opgemerkt dat, los van de vele ongeloofwaardigheden in uw relaas, niets erop wijst dat u daarheen gereisd bent om aan uw vermeende problemen te ontkomen. U diende daar immers geen asielaanvraag in en bovendien bent u na twee maanden teruggevoerd naar

*Colombia, waar u zich in Bello ging vestigen en opnieuw bij het busbedrijf ging werken waar u in 2010 aan de slag ging (CGVS, p.9, 12). Mocht u daadwerkelijk op dat moment gevreesd hebben dat een criminele bende u daar zou doden, dan zou u nooit naar Bello teruggekeerd zijn en zou u al zeker niet bij dezelfde firma gaan werken waar al uw vermeende moeilijkheden ontsprongen waren. Dit slaat werkelijk nergens op.*

*Voorts kan nog worden aangestipt dat u na de beweerde inbraak in uw appartement op 27 november 2018 nog tot 28 juli 2019 in Colombia gebleven bent, meer bepaald in Barbosa (opnieuw een gemeente in dezelfde regio Antioquia) waar u ook weer als buschauffeur aan de slag ging (CGVS, p.12-13). Men moge ervan uitgaan dat, indien u toen werkelijk vreesde te worden gedood door een criminele bende in uw land van herkomst (CGVS, p.23), u allicht geen 8 maanden zou wachten alvorens het land te verlaten, temeer daar u op dat moment reeds in het bezit was van een internationaal paspoort (zie groene map administratief dossier). Dit wijst er nogmaals op dat u zich wel degelijk in een veilige situatie moet hebben bevonden in Colombia. Per slot van rekening zijn er dagelijkse vluchten vanuit Colombia naar Europa en bovendien bevond u zich financieel gezien niet in een al te penibele situatie. Zo kon u investeren in uw eigen bedrijf én was het klaarblijkelijk mogelijk voor u om luxegoederen als een Xbox en een horloge van 2000 euro aan te schaffen (CGVS, p.6-7, 19). Dat u ondanks dit alles niet meteen een eerstdaagse vlucht uit het land nam, maar wel bij een busfirma ging werken en pas na ettelijke maanden uw moeder een lening liet aangaan om uw vliegticket te betalen, is absoluut niet geloofwaardig (CGVS, p.13).*

*Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat uw verklaring als zou uw moeder, die in Colombia een restaurant uitbaat, een afperstelefoontje hebben ontvangen geen aanleiding vormt om in uw hoofdte internationale bescherming toe te kennen (CGVS, p.8, 20). Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat dit telefoontje verband houdt met uw individuele situatie; overigens verklaarde u zelf dat zij aangifte deed van deze feiten en dat zij nadien geen telefoontjes meer ontving (CGVS, p.20).*

*Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u verklaart te hebben gekend met de criminele bende Los Triana ten gevolge van een diefstal in 2010."*

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht. Met haar betoog dat de tegenstrijdigheden het gevolg zijn van een menselijke fout gezien het oude feiten zijn, brengt de verzoekende partij geen concrete elementen noch dwingende argumenten aan ter weerlegging of ontkrachting van de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad benadrukt dat van de verzoekende partij die beweert te vrezen voor haar veiligheid en haar leven en daarom bescherming vraagt, redelijkerwijs mag worden verwacht dat zij bij machte is om een zo juist, precies en waarheidsgetrouw mogelijk relaas weer te geven en dat zij telkenmale coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de feiten die haar ertoe hebben gebracht bescherming te zoeken, ook al hebben deze een zware indruk nagelaten. De vastgestelde vaagheden, onaannemelijkheden, onwetendheden en tegenstrijdigheden hebben betrekking op elementen die behoren tot de kern van haar vluchtrelaas. Deze elementen betreffen bepalende ervaringen in het leven van de verzoekende partij waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij in staat is hierover coherente, precieze en eenduidige verklaringen af te leggen.

6.3.3. Waar de verzoekende partij betoogt dat buschauffeurs een bijzonder doelwit voor afpersing vormen, blijkt niet uit de beschikbare landeninformatie en de krantenartikelen die door de verzoekende partij bijgebracht worden, dat elke buschauffeur in Colombia *a priori* het risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade omwille van zijn beroep. Er blijkt niet dat buschauffeurs in Colombia het slachtoffer zouden zijn van veralgemeende of systematische vervolging waardoor iedere buschauffeur hierdoor kan worden getroffen enkel en alleen omdat hij buschauffeur is. De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, in tegenstelling tot wat hij beweert, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico blijft immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak. Zo kan een loutere verwijzing naar de beroepsactiviteit van buschauffeur, dan ook niet volstaan om in het concrete geval een individueel en objectief risico op vervolging of ernstige schade vast te stellen. Aangezien de beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade afhankelijk is van de individuele omstandigheden, mag van de verzoekende partij worden verwacht dat zij concrete, op haar

persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van een bepaald profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Colombia, *quod non*.

6.3.4. Alles samen genomen, acht de Raad het geheel van de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er bij terugkeer naar Colombia in haren hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De ernst, plausibiliteit en geloofwaardigheid van haar vrees en beweringen dat de bende Los Triana, het op haar gemunt zouden hebben, wordt immers op verschillende vlakken ondergraven.

6.3.5. Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.3.6. Een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan niet in aanmerking worden genomen.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad stelt vast dat verweerder bij aanvullende nota van 24 augustus 2021 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld met de COI Focus *“Colombia – Veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021.

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk is verbeterd, mede onder impuls van de veiligheidspolitiek die werd gevoerd door president Uribe en vervolgens werd voortgezet door president Santos. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden verdreven naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular (FARC-EP) beëindigde de 50-jarige burgeroorlog en had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren.

Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Uit de COI Focussen *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020 en 2 augustus 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. (eigen onderlijnen)

De commissaris-generaal zet in de aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

*“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.*

*De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.*

*In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.*

*Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.*

*De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”*

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden.

Op basis van de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat zich hoofdzakelijk in de regio Bajo Cauca en de gemeente Ituango van in het departement Antioquia, een gewapend conflict afspeelt. Evenwel, blijkt niet dat er in deze regio actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio van herkomst louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het willekeurig geweld blijkt immers zeer beperkt. Wat er ook van zij, uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de gemeente Barbosa behoort tot de regio Bajo Cauca (COI Focus 2 juli 2021, p. 34). Wel is het een gemeente gelegen in de nabijheid van de grootstad Medellín, hoofdstad van het departement Antioquia. Uit de landeninformatie blijkt dat in deze grootstedelijke regio rond Medellín geen sprake is van een gewapend conflict (*ibid.*, p. 35-37). Het aanwezige geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door

gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, met onder meer interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

De verzoekende partij brengt evenwel geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoekende partij in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia en de stad Medellín is gesteund.

Er blijkt niet dat ten aanzien van de verzoekende partij zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Cali, haar regio van herkomst, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het CGVS. Tijdens het persoonlijke onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. Ook heeft de verzoekende partij opmerkingen kunnen formuleren bij het persoonlijk onderhoud. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre dit inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

## **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS